

Υπόθεση C-142/22

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως

Ημερομηνία καταθέσεως:

2 Μαρτίου 2022

Αιτούν δικαστήριο:

Supreme Court (Ανώτατο Δικαστήριο, Ιρλανδία)

Ημερομηνία της αποφάσεως του αιτούντος δικαστηρίου:

25 Φεβρουαρίου 2022

Αναιρεσείων:

ΟΕ

Αναιρεσίβλητη:

The Minister for Justice and Equality

SUPREME COURT (ΑΝΩΤΑΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ)

[παραλειπόμενα]

ΕΠΙ ΤΟΥ ΖΗΤΗΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 267 ΤΗΣ ΣΥΝΘΗΚΗΣ ΓΙΑ ΤΗ
ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ ΚΑΙ ΕΠΙ ΤΟΥ
ΖΗΤΗΜΑΤΟΣ ΥΠΟΒΟΛΗΣ ΑΙΤΗΣΕΩΣ ΠΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΗΣ
ΑΠΟΦΑΣΕΩΣ ΣΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ

[παραλειπόμενα] [Σύνθεση του SUPREME COURT (Ανώτατου Δικαστηρίου)]

[παραλειπόμενα]

ΕΠΙ ΤΗΣ ΑΙΤΗΣΕΩΣ ΠΟΥ ΥΠΟΒΛΗΘΗΚΕ ΔΥΝΑΜΕΙ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 22, ΠΑΡΑΓΡΑΦΟΣ 7, ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ ΠΕΡΙ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΥ ΕΝΤΑΛΜΑΤΟΣ ΣΥΛΛΗΨΗΣ ΤΟΥ 2003, ΟΠΩΣ ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΑΘΗΚΕ ΑΠΟ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 80 ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ ΠΕΡΙ ΠΟΙΝΙΚΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ (ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΚΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ) ΤΟΥ 2005

ΚΑΙ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΥΠΟΘΕΣΗ ΤΟΥ ΟΕ (ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ: 9η Σεπτεμβρίου 1980)

ΜΕΤΑΞΥ

THE MINISTER FOR JUSTICE AND EQUALITY

ΕΚΚΑΛΟΥΣΑΣ/ΑΝΑΙΡΕΣΙΒΛΗΤΗΣ

ΚΑΙ

ΟΕ

ΕΦΕΣΙΒΛΗΤΟΥ/ΑΝΑΙΡΕΣΕΙΟΝΤΟΣ

**ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΗΣ 25ΗΣ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2022 ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΠΟΒΟΛΗ
ΑΙΤΗΣΕΩΣ ΠΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΗΣ ΑΠΟΦΑΣΕΩΣ ΣΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ ΔΥΝΑΜΕΙ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 267 ΤΗΣ
ΣΥΝΘΗΚΗΣ**

Η αίτηση αναίρεσεως του αναιρεσείοντος κατατέθηκε στις 6 Ιουλίου 2021 κατά της αποφάσεως και της διατάξεως του Court of Appeal (εφετείου) [παραλειπόμενα] που εκδόθηκαν στις 27 Μαΐου 2021, δια των οποίων είχε γίνει δεκτή η έφεση της αναιρεσίβλητης και το High Court (ανώτερο δικαστήριο) είχε παράσχει τη συγκατάθεσή του ώστε να κινηθεί ποινική διαδικασία εις βάρος του αναιρεσείοντος στο κράτος εκδόσεως, ήτοι στις Κάτω Χώρες, για τις κάτωθι αναφερόμενες αξιόποινες πράξεις, όπως αυτές απαριθμούνται στη σελίδα 3, παράγραφος 4, του εγγράφου που επιγράφεται «Πρόσθετο Ευρωπαϊκό Ένταλμα Σύλληψης» της 18ης Ιουλίου 2019 δηλαδή: «Άρθρο 289 του ολλανδικού ποινικού κώδικα: άμεση συνέργεια σε ανθρωποκτονία την 15η Δεκεμβρίου 2015, άρθρο 46a σε συνδυασμό με το άρθρο 289 του ολλανδικού ποινικού κώδικα: ηθική αυτουργία σε ανθρωποκτονία κατά το χρονικό διάστημα μεταξύ 1ης Νοεμβρίου 2015 μέχρι και την 25η Νοεμβρίου 2015» και για τη διάταξη με την οποία εξαφανίστηκαν οι ως άνω διάταξη και απόφαση για τους λόγους που παρατίθενται στην προαναφερθείσα αίτηση αναίρεσεως που κατατέθηκε προκειμένου να εκδικαστεί από το παρόν Δικαστήριο μέσω της εξ αποστάσεως διαδικασίας στις 2 Δεκεμβρίου 2021

[παραλειπόμενα] [διαδικαστικές λεπτομέρειες]

Αφού έλαβε υπόψη του ότι η απόφαση δημοσιεύθηκε στις 18 Φεβρουαρίου 2022 και απεστάλη μέσω ηλεκτρονικού ταχυδρομείου στους διαδίκους κατά την ίδια ημερομηνία και ότι στους διαδίκους παρασχέθηκε η δυνατότητα να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους επί του σχεδίου της διατάξεως περί παραπομπής

Αφού έλαβε υπόψη του ότι τα πραγματικά περιστατικά και οι διαδικασίες είναι αυτές που παρατίθενται κατωτέρω και περιλαμβάνονται στη διάταξη περί παραπομπής που προσαρτάται στην παρούσα

Αφού έλαβε υπόψη του ότι το παρόν δικαστήριο φρονεί ότι τα ζητήματα που ανέκυψαν μεταξύ των διαδίκων στο πλαίσιο της παρούσας αιτήσεως αναιρέσεως εγείρουν ερωτήματα σχετικά με την ορθή ερμηνεία ορισμένων διατάξεων του δικαίου της Ένωσης, ιδίως όσον αφορά την ερμηνεία του άρθρου 27 της αποφάσεως-πλασίου 2002/584/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 13ης Ιουνίου 2002, για το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης και τις διαδικασίες παράδοσης μεταξύ των κρατών μελών (ΕΕ 2002, L 190, σ. 1), όπως μεταφέρθηκε στην εσωτερική έννομη τάξη με τις διατάξεις του νόμου περί ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης του 2003 (όπως τροποποιήθηκε)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΑΠΟΦΑΣΙΣΕ ΝΑ ΥΠΟΒΑΛΕΙ στο Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης δυνάμει του άρθρου 267 της Συνθήκης για τη λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης σύμφωνα με τα καθοριζόμενα στην προαναφερθείσα διάταξη περί παραπομπής, τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

- «1. Έχει το άρθρο 27 της αποφάσεως-πλασίου την έννοια ότι η απόφαση παραδόσεως προσώπου δημιουργεί νομικό δεσμό μεταξύ του προσώπου αυτού, του κράτους εκτελέσεως και του αιτούντος κράτους, με συνέπεια να θεωρείται ότι οποιοδήποτε ζήτημα έχει κριθεί αμετάκλητα στο πλαίσιο της αποφάσεως αυτής πρέπει επίσης να θεωρείται ότι έχει κριθεί για τους σκοπούς της διαδικασίας παροχής συγκατάθεσης για περαιτέρω δίωξη ή επιβολή ποινής για άλλες αξιόποινες πράξεις;
2. Στην περίπτωση που η απάντηση που θα δοθεί στο πρώτο προδικαστικό ερώτημα είναι ότι το άρθρο 27 δεν επιβάλλει την ως άνω ερμηνεία, παραβιάζει την αρχή της αποτελεσματικότητας εθνικός δικονομικός κανόνας ο οποίος δεν επιτρέπει στο ενδιαφερόμενο πρόσωπο να επικαλεστεί, στο πλαίσιο της αιτήσεως παροχής συγκατάθεσης, σχετική με το ζήτημα απόφαση του Δικαστηρίου η οποία εκδόθηκε μετά την έκδοση της αποφάσεως που διατάσσει την παράδοση;»

ΚΑΙ ΔΙΑΤΑΣΣΕΙ την αναστολή οποιασδήποτε περαιτέρω διαδικασίας σχετικής με την υπό κρίση αίτηση αναιρέσεως μέχρι την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί του προαναφερθέντος ερωτήματος από το Δικαστήριο της Ένωσης ή μέχρι την έκδοση εντωμεταξύ άλλης διατάξεως

[παραλειπόμενα]

Δημοσιεύθηκε στις 28 Φεβρουαρίου 2022,

AN CHUIRT UACHTARACH (ΑΝΩΤΑΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ)

THE SUPREME COURT

(ΑΝΩΤΑΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ)

[παραλείπόμενα] [Σύνθεση του SUPREME COURT (Ανώτατου Δικαστηρίου)]

Μεταξύ/

**ΕΠΙ ΤΟΥ ΖΗΤΗΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΑΙΤΗΣΕΩΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 22,
ΠΑΡΑΓΡΑΦΟΣ 7, ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ ΠΕΡΙ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΥ ΕΝΤΑΛΜΑΤΟΣ
ΣΥΛΛΗΨΗΣ ΤΟΥ 2003, ΟΠΩΣ ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΑΘΗΚΕ ΑΠΟ ΤΟ ΑΡΘΡΟ
80 ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ ΠΕΡΙ ΠΟΙΝΙΚΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ (ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΚΑ
ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ) ΤΟΥ 2005**

THE MINISTER FOR JUSTICE AND EQUALITY

Αναιρεσίβλητης

-και-

ΟΕ

Αναιρεσείοντος

Διάταξη υποβολής αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως στο Δικαστήριο της Ένωσης σχετικά με την ερμηνεία του δικαίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης δυνάμει του άρθρου 267 της Συνθήκης για τη λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης, της 28ης Φεβρουαρίου 2022.

Εισαγωγή

- 1 Η αίτηση αναιρέσεως που έχει αχθεί ενώπιον του Supreme Court (Ανώτατου Δικαστηρίου) αφορά την ερμηνεία της αποφάσεως-πλαισίου 2002/584/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 13ης Ιουνίου 2002, για το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης και τις διαδικασίες παράδοσης μεταξύ των κρατών μελών (ΕΕ 2002, L 190, σ. 1), όπως αυτή μεταφέρθηκε στην ιρλανδική έννομη τάξη με τις διατάξεις του νόμου περί ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης του 2003 (όπως τροποποιήθηκε).
- 2 Ο αναιρεσείων έχει παραδοθεί στο Βασίλειο των Κάτω Χωρών στο πλαίσιο της εκτελέσεως τριών ευρωπαϊκών ενταλμάτων σύλληψης. Η απόφαση αυτή έχει αποκτήσει ισχύ δεδικασμένου κατά το ιρλανδικό δίκαιο και ο αναιρεσείων έχει δικαστεί, καταδικαστεί και του έχει επιβληθεί ποινή για τις εν λόγω αξιόποινες πράξεις σύμφωνα με την ολλανδική νομοθεσία.
- 3 Το High Court of Ireland (Ανώτερο Δικαστήριο της Ιρλανδίας), ήτοι η δικαστική αρχή εκτέλεσης, έλαβε αίτημα παροχής συγκατάθεσης για περαιτέρω δίωξη και επιβολή στερητικής της ελευθερίας ποινή όσον αφορά την τέλεση άλλων, διαφορετικών αξιόποινων πράξεων. Ο αναιρεσείων αντιτάσσεται στην παροχή συγκατάθεσης, καθόσον υποστηρίζει ότι τα πρόσωπα τα οποία εξέδωσαν τα τρία αρχικά εντάλματα δεν είχαν, κατά το δίκαιο της Ένωσης, την ιδιότητα των «δικαστικών αρχών έκδοσης». Καίτοι, κατά το ιρλανδικό δίκαιο, δεν μπορεί

πλέον να τεθεί ζήτημα επανεξετάσεως της αποφάσεως με την οποία διατάχθηκε η παράδοσή του, ο αναιρεσείων υποστηρίζει ότι, στην περίπτωση που κριθεί ότι τα εντάλματα στα οποία στηρίχθηκε η εν λόγω απόφαση εκδόθηκαν παρατύπως, το εν λόγω δικαστήριο δεν μπορεί να συναινέσει στην άσκηση περαιτέρω ποινικής δίωξης εις βάρος του.

- 4 Κατ' ουσίαν, το ζήτημα επί του οποίου καλείται να αποφανθεί το Supreme Court (Ανώτατο Δικαστήριο) συνίσταται στο κατά πόσον επιτρέπεται στον αναιρεσείοντα να προβάλει το ως άνω επιχείρημα, και, στο πλαίσιο αυτό, να επικαλεστεί την αναδρομική ισχύ ορισμένων αποφάσεων του Δικαστηρίου της Ένωσης ή εάν αυτό απαγορεύεται από συγκεκριμένο εθνικό δικονομικό κανόνα. Ο εθνικός κανόνας που βρίσκεται στο επίκεντρο της διενέξεως είναι γνωστός ως ένσταση δεδικασμένου (issue estoppel), και αποτελεί υποκατηγορία της ευρύτερης έννοιας της αρχής του δεδικασμένου.

Ιστορικό

- 5 Οι διάδικοι ουδόλως αμφισβητούν τα πραγματικά περιστατικά της υποθέσεως και το ιστορικό της μπορεί να συνοψιστεί ευχερώς στα ακόλουθα. Το 2017, ο αναιρεσείων παραδόθηκε στο Βασίλειο των Κάτω Χωρών, δυνάμει διατάξεως του High Court (ανώτερου δικαστηρίου), η οποία εκδόθηκε κατόπιν τριών ευρωπαϊκών ενταλμάτων σύλληψης (στο εξής: ΕΕΣ) που είχαν αποσταλεί από το εν λόγω κράτος. Με τα συγκεκριμένα ΕΕΣ, τα οποία είχαν εκδοθεί σε διάφορες ημερομηνίες εντός του 2016, ζητείτο η παράδοση του αναιρεσείοντος προκειμένου να δικαστεί για κατηγορίες που αφορούσαν, μεταξύ άλλων, νομιμοποίηση εσόδων από εγκληματικές δραστηριότητες, βιαιοπραγία και απόπειρα ανθρωποκτονίας. Δύο εκ των ενταλμάτων εκδόθηκαν από την εισαγγελία του Άμστερνταμ και το άλλο από υπηρεσία της εθνικής εισαγγελίας. Ο αναιρεσείων προέβαλε αντιρρήσεις ως προς την παράδοσή του, ωστόσο, αυτές απορρίφθηκαν στο σύνολό τους από το High Court (ανώτερο δικαστήριο) ([παραλειπόμενα] βλ. Minister for Justice κατά ΟΕ (μη δημοσιευθείσα, εκδοθείσα στις 2 Φεβρουαρίου 2017)). Είναι σαφές ότι, κατά τον χρόνο εκείνο, ουδεμία αντίρρηση προβλήθηκε ως προς γεγονός ότι τα εντάλματα είχαν εκδοθεί από εισαγγελικές αρχές. Στο πλαίσιο της αναλύσεώς της, η δικαστής του High Court (ανώτερου δικαστηρίου) επισήμανε ρητώς ότι τα δύο εντάλματα της εισαγγελίας του Άμστερνταμ είχαν εκδοθεί από «αρμόδια δικαστική αρχή». Στην απόφαση δεν υπάρχει μεν ρητή αναφορά στον χαρακτήρα του εντάλματος που εκδόθηκε από την εθνική εισαγγελία, ωστόσο, ομοίως, ουδείς λόγος συντρέχει να υποτεθεί ότι το δικαστήριο θεώρησε ότι αυτό υπόκειται σε διαφορετικό καθεστώς σε σχέση με τα άλλα δύο εντάλματα. Σε αρκετά σημεία της αποφάσεως γίνεται αναφορά τόσο στις απαντήσεις που δόθηκαν από τις εισαγγελικές αρχές στις αιτήσεις παροχής πρόσθετων πληροφοριών όσο και στη σημασία που δόθηκε στις απαντήσεις αυτές.
- 6 Ο αναιρεσείων δεν άσκησε αίτηση αναιρέσεως κατά της ως άνω αποφάσεως και παραδόθηκε στις Κάτω Χώρες. Εκεί, δικάστηκε και καταδικάστηκε για τις

αξιόποινες πράξεις που αφορούσαν τα εντάλματα και του επιβλήθηκε ποινή καθειρίζεως 18 ετών.

7. Εν συνεχεία, οι ολλανδικές αρχές ζήτησαν τη συγκατάθεση του High Court (ανώτερου δικαστηρίου), υπό την ιδιότητά του ως δικαστικής αρχής εκτέλεσης, με σκοπό την άσκηση πρόσθετης διώξεως και την επιβολή στερητικής της ελευθερίας ποινής εις βάρος του αναιρεσείοντος λόγω πρόσθετων κατηγοριών, οι οποίες δεν περιλαμβάνονταν στα αρχικά ΕΕΣ. Η παροχή της εν λόγω συγκατάθεσης, η οποία συνεπάγεται την παραίτηση από τον επικαλούμενο στο εθνικό δίκαιο κανόνα της ειδικότητας, προβλέπεται από το άρθρο 27 της αποφάσεως-πλασίου, το οποίο μεταφέρθηκε στην ιρλανδική έννομη τάξη με το άρθρο 22, παράγραφος 7, του νόμου περί ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης του 2003, όπως τροποποιήθηκε. Ο αναιρεσείων είχε ήδη δικαστεί και καταδικαστεί σε ποινή ισόβιας καθειρίζεως με βάση τις νέες αποδιδόμενες σε αυτόν κατηγορίες, ωστόσο η συγκατάθεση της δικαστικής αρχής εκτέλεσης ήταν αναγκαία για την εκτέλεση της πρόσθετης αυτής στερητικής της ελευθερίας ποινής.
8. Η αρχική αίτηση παροχής συγκατάθεσης στην προκείμενη υπόθεση, με την οποία κινήθηκε η διαδικασία του άρθρου 22, παράγραφος 7, απεστάλη από την ολλανδική εθνική εισαγγελική αρχή στο High Court (ανώτερο δικαστήριο), την 1η Μαΐου 2019. Στις 27 Μαΐου 2019, το Δικαστήριο εξέδωσε την απόφασή του επί της υποθέσεως OG και PI (εισαγγελίες Lubeck και Zwickau) (C-508/18 και C-82/19/PPU, στο εξής: απόφαση OG και PI). Το Δικαστήριο αποφάνθηκε ότι οι εισαγγελικές αρχές δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι συνιστούν «δικαστικές αρχές εκτέλεσης» για τους σκοπούς της αποφάσεως-πλασίου στην περίπτωση που είναι εκτεθειμένες στον κίνδυνο, άμεσα ή έμμεσα, σε εντολές ή οδηγίες σε συγκεκριμένη υπόθεση εκ μέρους της εκτελεστικής εξουσίας, στο πλαίσιο λήψεως αποφάσεως σχετικής με την έκδοση ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης.
9. Η αίτηση παροχής συγκατάθεσης περιήλθε στο High Court (ανώτερο δικαστήριο) στις 23 Ιουλίου 2019. Κατά την ακροαματική διαδικασία, η αναιρεσίβλητη (στο εξής: Υπουργός) ομολόγησε ότι η ολλανδική εθνική εισαγγελία δεν συνιστά «δικαστική αρχή» και, κατά τα φαινόμενα, η αίτηση ανακλήθηκε εξ αυτού του λόγου και δεν εκδόθηκε σχετική διάταξη. Ωστόσο, ορισμένες ημέρες αργότερα, παραλήφθηκε νέα αίτηση παροχής συγκατάθεσης. Η αίτηση αυτή είχε εκδοθεί από τον ανακριτή του Άμστερνταμ κατόπιν αιτήματος της εισαγγελίας. Κατά τα φαινόμενα, στις Κάτω Χώρες θεσπίστηκε νέα νομοθεσία, η οποία τέθηκε σε ισχύ στις 13 Ιουλίου 2019 και προέβλεπε ότι τα ΕΕΣ πρέπει πλέον να εκδίδονται από δικαστές.

Νομοθετικό πλαίσιο

10. Το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης ορίζεται στο άρθρο 1 της αποφάσεως-πλασίου ως η «δικαστική απόφαση η οποία εκδίδεται από κράτος μέλος προς το σκοπό της σύλληψης και της παράδοσης από άλλο κράτος μέλος προσώπου που καταζητείται για την άσκηση ποινικής δίωξης ή για την εκτέλεση ποινής ή μέτρου

στερητικών της ελευθερίας». Η «δικαστική αρχή εκτέλεσης» ορίζεται στο άρθρο 6 ως «η δικαστική αρχή του κράτους μέλους έκδοσης του εντάλματος που είναι αρμόδια για την έκδοση ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης δυνάμει του δικαίου αυτού του κράτους». Όπως κρίθηκε με την απόφαση OG και PI (Εισαγγελίες Lubeck και Zwickau, C-508/18 και C-82/19/PPU, στο εξής: απόφαση OG και PI), η έννοια της «δικαστικής αρχής εκτέλεσης» συνιστά αυτοτελή έννοια του δικαίου της Ένωσης.

- 11 Το άρθρο 27 της αποφάσεως-πλαισίου αφορά την πιθανή δίωξη του προσώπου που παραδόθηκε για αξιόποινες πράξεις πέραν αυτών που αναφέρονται στο ΕΕΣ στο οποίο στηρίχθηκε η παράδοση. Η παράγραφος 2 του εν λόγω άρθρου θεσπίζει ως γενικό κανόνα ότι πρόσωπο το οποίο παραδόθηκε δεν διώκεται, καταδικάζεται ή άλλως πως στερείται της ελευθερίας του για αξιόποινη πράξη διαπραχθείσα πριν από την παράδοσή του πλην εκείνης την οποία προκάλεσε. Σύμφωνα με την παράγραφο 1, έκαστο κράτος μέλος δύναται να κοινοποιεί στη Γενική Γραμματεία του Συμβουλίου ότι συναινεί στην παραίτηση από τον εν λόγω κανόνα. Η Ιρλανδία δεν έχει προβεί στη συγκεκριμένη επιλογή και, κατά συνέπεια, ο γενικός κανόνας ισχύει υπό την επιφύλαξη των εξαιρέσεων που καθορίζονται στην παράγραφο 3. Η εξαίρεση που έχει σημασία για την υπό κρίση αίτηση αναιρέσεως είναι αυτή που αναφέρεται στην παράγραφο 3, στοιχείο ζ', η οποία προβλέπει την παροχή συγκατάθεσης από τη δικαστική αρχή εκτέλεσης. Η παράγραφος 4 προβλέπει ότι η αίτηση παροχής συγκατάθεσης υποβάλλεται στη δικαστική αρχή εκτέλεσης. Η δικαστική αρχή δίδει ή αρνείται τη συγκατάθεση για τους ίδιους λόγους για τους οποίους χωρεί παράδοση –ήτοι, για τους λόγους που αναφέρονται στα άρθρα 3 και 4.
- 12 Παρεμφερείς ορισμοί υπάρχουν στον νόμο περί ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης του 2003, όπως τροποποιήθηκε. Το ΕΕΑ είναι «ένταλμα, διάταξη ή απόφαση της δικαστικής αρχής». Ως «δικαστική αρχή» ορίζεται «ο δικαστής, ειρηνοδίκης ή άλλο πρόσωπο εξουσιοδοτημένο από το δίκαιο του οικείου κράτους μέλους να ασκεί καθήκοντα ταυτόσημα ή παρεμφερή προς αυτά που ασκούνται σύμφωνα με το άρθρο 33 από τα δικαστήρια του εν λόγω κράτους» (δηλαδή, τα καθήκοντα εκδόσεως ΕΕΣ). Η «δικαστική αρχή έκδοσης» είναι «η δικαστική αρχή στο κράτος έκδοσης από την οποία εκδόθηκε το σχετικό ένταλμα». Το «κράτος έκδοσης» είναι «το κράτος μέλος [...] του οποίου η δικαστική αρχή εξέδωσε το συγκεκριμένο ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης».
- 13 Το άρθρο 22 του νόμου του 2003 αντικαταστάθηκε στο σύνολό του δυνάμει του άρθρου 80 του νόμου περί ποινικής δικαιοσύνης (τρομοκρατικά εγκλήματα) του 2005. Το άρθρο 22, παράγραφος 7, ορίζει πλέον τα εξής:

«7. Το High Court (ανώτερο δικαστήριο) δύναται, όσον αφορά πρόσωπο το οποίο παραδόθηκε στο κράτος έκδοσης δυνάμει του παρόντος νόμου, να παράσχει τη συγκατάθεσή του:

(α) στην κίνηση διαδικασίας εις βάρος του εν λόγω προσώπου στο κράτος εκδόσεως για την τέλεση αξιόποινης πράξεως,

(β) στην επιβολή ποινής στο κράτος εκδόσεως, συμπεριλαμβανομένων των στερητικών της ελευθερίας ποινών, για την τέλεση αξιόποινης πράξεως, ή

(γ) στην κίνηση διαδικασίας εις βάρος του εν λόγω προσώπου ή στην κράτηση του προσώπου αυτού στο κράτος εκδόσεως με σκοπό την εκτέλεση της επιβληθείσας ποινής ή την έκδοση διατάξεως για την κράτηση του εν λόγω προσώπου για την τέλεση αξιόποινης πράξεως,

μετά την παραλαβή γραπτού αιτήματος προς τούτο από το κράτος εκδόσεως.»

- 14 Η παράγραφος 8 [όπως αντικαταστάθηκε από το άρθρο 15 του νόμου περί ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης (αίτηση προς τρίτες χώρες και τροποποίηση) και την έκδοση (τροποποίηση) του 2012] προβλέπει ότι η συγκατάθεση της παραγράφου 7 δεν χορηγείται εάν η αξιόποινη πράξη είναι μία εξ αυτών για τις οποίες το πρόσωπο δεν μπορεί να παραδοθεί σύμφωνα με το μέρος 3 του παρόντος νόμου (το μέρος 3 απαριθμεί τις διατάξεις που αφορούν τα θεμελιώδη δικαιώματα, την αντιστοίχιση των αδικημάτων, το διπλό αξιόποινο, τις διώξεις εις βάρος του καταζητούμενου προσώπου εντός της εν λόγω χώρας με βάση τα ίδια προβαλλόμενα πραγματικά περιστατικά, την ηλικία έναρξης της ποινικής ευθύνης, την ετεροδικία και τη διεξαγωγή ερήμην δικών).
- 15 Είναι, ενδεχομένως, σκόπιμο να επισημανθεί ότι πριν από τη θέσπιση του καθεστώτος του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης, τα δικαστήρια στην Ιρλανδία δεν διέθεταν την εξουσία να παραιτηθούν από τον κανόνα της ειδικότητας –ο οποίος ασκείτο κατ’ αποκλειστικότητα (σύμφωνα με τις διατάξεις του νόμου περί εκδόσεως του 1965) από τον Υπουργό Δικαιοσύνης. Τούτο εξακολουθεί να ισχύει ως προς τις εκδόσεις που δεν αφορούν κράτη μέλη της Ένωσης.

Διαδικασία

- 16 Οι ενστάσεις που προέβαλε ενώπιον του High Court (ανώτερου δικαστηρίου) ο αναιρεσείων απορρίφθηκαν, καθόσον το ζήτημα που εξετάστηκε από το συγκεκριμένο δικαστήριο ήταν κατά πόσον έχει εφαρμογή η αρχή του δεδικασμένου. Το δικαστήριο έκρινε ότι ο εθνικός κανόνας δια του οποίου κατέστη αμετάκλητη η απόφαση του 2017 δεν επιτρέπει την προβολή του συγκεκριμένου ισχυρισμού. (βλ. Minister for Justice and Equality κατά OE [2020] IEHC 369). Ο αναιρεσείων άσκησε έφεση κατά της ως άνω αποφάσεως. Μέχρι την εκδίκαση της υποθέσεως από το Court of Appeal (εφετείο), το Δικαστήριο είχε εκδώσει την απόφασή του επί της υποθέσεως Ποινική διαδικασία εις βάρος του AZ (C-510/19 – στο εξής: απόφαση AZ) με την οποία κρίθηκε ότι οι ολλανδικές εισαγγελικές αρχές δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι συνιστούν «δικαστικές αρχές» για τους σκοπούς της αποφάσεως-πλαίσιου.
- 17 Το Court of Appeal (εφετείο) συντάχθηκε με την άποψη της Υπουργού ότι μολονότι το ζήτημα που τέθηκε ενώπιόν του δεν είχε ενδεχομένως εξεταστεί κατά την αρχική δίκη με αντικείμενο το ΕΕΣ ενώπιον του High Court (ανώτερου δικαστηρίου), εντούτοις εξετάστηκε στο πλαίσιο της «ανακριτικής διαδικασίας»

από τη δικαστή του High Court (ανωτέρου δικαστηρίου) και η ίδια είχε αποφανθεί επί του συγκεκριμένου ζητήματος. Υπ' αυτές τις περιστάσεις, ανακύπτει το ζήτημα της ένστασης δεδικοσμένου (issue estoppel), το οποίο απαγορεύει τόσο την ευθεία αμφισβήτηση των πορισμάτων της ως άνω δικαστού όσο και την παρεμπίπτουσα προσβολή της διατάξεως παραδόσεως.

- 18 Το επιχείρημα της Υπουργού ότι οι αποφάσεις του Δικαστηρίου δεν θέτουν εκτός εφαρμογής τους εθνικούς κανόνες περί δεδικοσμένου, έγινε επίσης δεκτό. Το Court of Appeal (εφετείο) δέχθηκε ότι το Δικαστήριο αρνήθηκε ρητώς να περιορίσει τα διαχρονικά αποτελέσματα των αποφάσεων του στις υποθέσεις OG και PI και AZ. Ωστόσο, σε αρκετές περιπτώσεις, συμπεριλαμβανομένης της αποφάσεως Asturcom Telecomunicaciones S.L. κατά Nogueira [2009] E.C.R. I-9579, είχε υπογραμμίσει τη σημασία της αρχής κατά την οποία οι αποφάσεις που απέκτησαν ισχύ δεδικοσμένου, κατόπιν της εξαντλήσεως του συνόλου των προβλεπόμενων ενδίκων μέσων ή την παρέλευση των προθεσμιών που τάσσονται για την άσκηση των σχετικών ενδίκων μέσων, δεν μπορούν να προσβληθούν. Το δίκαιο της Ένωσης δεν απαιτεί τη μη εφαρμογή των σχετικών με την αρχή αυτή δικονομικών κανόνων, ακόμη αν αυτό θα μπορούσε να επιτρέψει στον εθνικό δικαστή να θεραπεύσει παράβαση διατάξεως του εν λόγω δικαίου. Με τη σειρά της, η αρχή αυτή υπόκειται στις αρχές της αποτελεσματικότητας και της ισοδυναμίας, πλην όμως, στην υπό κρίση υπόθεση, ο αναιρεσείων ουδέποτε υποστήριξε ότι οι συγκεκριμένες αρχές παραβιάστηκαν από την εφαρμογή των κανόνων περί δεδικοσμένου. Κατόπιν τούτων, το Court of Appeal (εφετείο) απέρριψε την έφεση (βλ. Minister for Justice and Equality κατά OE [2021] IECA 159).
- 19 Στις 22 Σεπτεμβρίου 2021, το Supreme Court (Ανώτατο Δικαστήριο) χορήγησε άδεια για την άσκηση αναιρέσεως. Έκρινε ότι στο πλαίσιο της προκείμενης υποθέσεως εγείρονται ζητήματα που άπτονται του δημοσίου συμφέροντος ως προς την ερμηνεία του νόμου περί ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης του 2003· ως προς τη σχέση μεταξύ της αρχικής διατάξεως παραδόσεως και της αίτησης παροχής συγκατάθεσης για την άσκηση πρόσθετης δίωξης και την επιβολή στερητικής της ελευθερίας ποινής· ως προς τις συνέπειες των αποφάσεων του Δικαστηρίου στην εν λόγω σχέση και το ζήτημα του περιεχομένου, εφόσον υπάρχει, των εννοιών του δεδικοσμένου και της ενστάσεως δεδικοσμένου (issue estoppel) που ενδέχεται να ανακύψουν στο πλαίσιο των σχετικών με τα ΕΕΣ διαδικασιών (βλ. [2021] IESCDT 108).
- 20 Ο αναιρεσείων δέχεται ότι η απόφαση με την οποία διατάχθηκε η παράδοσή του το 2017 έχει αποκτήσει, κατά το ιρλανδικό δίκαιο, ισχύ δεδικοσμένου και ότι το δίκαιο της Ένωσης δεν απαιτεί την επανεξέτασή της. Η βασική του αντίρρηση όσον αφορά την παροχή συγκατάθεσης (και η μοναδική που εξακολουθεί να υφίσταται) στηρίζεται στους εκ του νόμου προβλεπόμενους όρους που διέπουν τη διαδικασία παροχής συγκατάθεσης. Για τους σκοπούς του άρθρου 22, παράγραφος 7, η αίτηση παροχής συγκατάθεσης πρέπει να προέρχεται από το «κράτος έκδοσης» και ως «κράτος έκδοσης» ορίζεται το κράτος του οποίου οι «δικαστικές αρχές» εξέδωσαν το αρχικό ΕΕΣ. Συνεπώς, ο ισχυρισμός του

συνίσταται στο ότι εφόσον κρίθηκε ότι, κατά το δίκαιο της Ένωσης, οι εισαγγελίες δεν αποτελούν «δικαστικές αρχές», δεν μπορεί να γίνει δεκτό ότι οι Κάτω Χώρες λογίζονται ως «κράτος έκδοσης».

- 21 Ο αναιρεσείων επικαλείται αποφάσεις των εθνικών δικαστηρίων προκειμένου να ενισχύσει τον ισχυρισμό του ότι οι αρχές περί δεδικασμένου δεν έχουν εφαρμογή στις υποθέσεις έκδοσης. Αφενός, δέχεται ότι μπορεί να προβληθεί η ένσταση δεδικασμένου (issue estoppel), πλην όμως το επιχείρημα που προβάλλει συναφώς είναι ότι αυτή δεν θεμελιώνεται όταν συντρέχει ουσιώδης μεταβολή των νομικών συνθηκών. Υποστηρίζει ότι η απόφαση OG και PI αποτυπώνει μια αξιοσημείωτη μεταβολή συναφώς. Διατείνεται επίσης ότι η διαδικασία παροχής συγκατάθεσης, καίτοι συνδέεται με τη διαδικασία παράδοσης, εντούτοις, αποτελεί «αυτοτελές/μεμονωμένο» ζήτημα, στο πλαίσιο του οποίου ο αναιρεσείων είναι ελεύθερος να προβάλει οποιοδήποτε επιχείρημα σχετικά με το κύρος της σχετικής αιτήσεως όπως ακριβώς θα ήταν και στο πλαίσιο της συνήθους διαδικασίας για το ΕΕΣ. Ιδιαίτερη επίκληση γίνεται επίσης στην απόφαση AZ και στην παρατήρηση ότι η συγκατάθεση δύναται να υπονομεύσει την ελευθερία του ενδιαφερομένου προσώπου καθόσον είναι ικανή να έχει ως αποτέλεσμα την επιβολή βαρύτερης ποινής. Περαιτέρω, ο αναιρεσείων υποστηρίζει ότι, εφόσον στην υπό κρίση υπόθεση επιτραπεί στην Υπουργό να επικαλεστεί την αρχή του δεδικασμένου και την ένσταση δεδικασμένου (issue estoppel), τούτο συνεπάγεται ότι τα ιρλανδικά δικαστήρια θα πρέπει, σε επόμενες δίκες οι οποίες θα αφορούν εντελώς διαφορετικές αξιόποινες πράξεις, να λειτουργούν στηριζόμενα σε μια αδιαμφισβήτητη εσφαλμένη, κατά το δίκαιο της Ένωσης, παραδοχή.
- 22 Η Υπουργός δεν αμφισβητεί την ερμηνεία του νόμου υπέρ της οποίας τάσσεται ο αναιρεσείων ούτε υποστηρίζει ότι η απόφαση-πλαίσιο απαιτεί την υιοθέτηση διαφορετικής ερμηνείας. Ωστόσο, υποστηρίζει ότι οποιοδήποτε ζήτημα σχετικά με τη δυνατότητα των ολλανδικών εισαγγελικών αρχών να ενεργούν ως «δικαστικές αρχές έκδοσης» πρέπει να θεωρηθεί ότι έχει κριθεί αμετακλήτως από το High Court (ανώτερο δικαστήριο) το 2017 και ότι ως προς αυτή την αμετάκλητη κρίση δύναται να προβληθεί η ένσταση δεδικασμένου (issue estoppel) ώστε να μην είναι δυνατή η επανεξέταση του συγκεκριμένου ζητήματος. Καίτοι επ' αυτού ακριβώς του συγκεκριμένου ζητήματος δεν υπάρχει ιρλανδική απόφαση, η Υπουργός επικαλείται διάφορες παρατηρήσεις σε πληθώρα δικαστικών αποφάσεων, υποστηρίζοντας ότι η ένσταση δεδικασμένου (issue estoppel) μπορεί, θεωρητικώς, να προβληθεί και στο πλαίσιο υποθέσεων έκδοσης κατά τον ίδιο ακριβώς τρόπο, και υπό τα ίδια ακριβώς κριτήρια, με τις υποθέσεις αστικού δικαίου.
- 23 Η Υπουργός δέχεται ότι θα πρέπει να γίνει δεκτό ότι οι αποφάσεις του Δικαστηρίου έχουν αναδρομική ισχύ. Ωστόσο, υποστηρίζει ότι, κατά το δίκαιο της Ένωσης, η εφαρμογή του εθνικού κανόνα της ενστάσεως δεδικασμένου (issue estoppel) δεν επηρεάζεται από τον παράγοντα αυτό, υπό την προϋπόθεση ότι δεν θίγονται οι αρχές της αποτελεσματικότητας και της ισοδυναμίας. Υποστηρίζει επίσης ότι οι αποφάσεις OG και PI και AZ δεν επέφεραν τροποποίηση της νομοθεσίας αλλά απλώς την αποσαφήνισαν. Ως εκ τούτου, δεν επέφεραν κάποια

ουσιώδη μεταβολή στις νομικές συνθήκες. Κατά συνέπεια, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η αρχική απόφαση παράδοσης του αναιρεσείοντος συνιστά ένα εντός του διαδικαστικού πλαισίου σφάλμα, το οποίο πλέον δεν μπορεί να εξεταστεί εκ νέου.

Απόφαση του Supreme Court (Ανώτατου Δικαστηρίου)

- 24 Το αιτούν δικαστήριο έχει εκδώσει μια απόφαση (βλ. [2022] IESC 10), η οποία αφορά τις σχετικές αρχές του εθνικού και ενωσιακού δικαίου.
- 25 Η εθνική νομοθεσία περί δεδικοσμένου και ενστάσεως δεδικοσμένου (issue estoppel) είναι περίπλοκη (κυρίως διότι η σχετική ορολογία δεν χρησιμοποιείται πάντοτε κατά τρόπο συνεπή). Η συνοπτική επισκόπηση που ακολουθεί δεν εξετάζει τις συγγενείς έννοιες της παρεμπόμπουσας προσβολής, της καταχρήσεως της διαδικασίας ή του κανόνα ότι οι διάδικοι πρέπει να εκθέτουν το σύνολο των επιχειρημάτων τους κατά την πρώτη δίκη και δεν έχουν τη δυνατότητα να αποκρύπτουν επιχειρήματα τα οποία τους ευνοούν με σκοπό την προβολή τους στο πλαίσιο μιας νέας διαδικασίας που αποβλέπει στην εξαφάνιση της εκδοθείσας εις βάρος τους αποφάσεως.
- 26 Κατ' αρχήν, η ένσταση δεδικοσμένου (issue estoppel) μπορεί να προβληθεί στην περίπτωση που:
 - (i) Η απόφαση έχει εκδοθεί από αρμόδιο δικαστήριο·
 - (ii) Πρόκειται περί αμετάκλητης αποφάσεως που αποφαίνεται επί της ουσίας της υποθέσεως·
 - (iii) Η απόφαση έχει κρίνει ζήτημα το οποίο ένας εκ των διαδίκων αποπειράται να εγείρει σε μεταγενέστερη διαδικασία, και
 - (iv) Οι διάδικοι ήταν τα ίδια πρόσωπα (ή οι ειδικοί ή καθολικοί διάδοχοί τους) με αυτούς στη δίκη κατά την οποία προβάλλεται η ένσταση δεδικοσμένου.
- 27 Τα ως άνω κριτήρια απορρέουν από τις αποφάσεις του Supreme Court (Ανώτατου Δικαστηρίου) στις υποθέσεις Belton κατά Carlow County Council [1997] 1 I.R. 172 και Sweeney κατά Bus Átha Cliath [2004] 1 I.R. 576, και εξετάστηκαν εκ νέου προσφάτως στο πλαίσιο της αποφάσεως [παραλειπόμενα] George κατά AVA Trade (EU) Limited [2019] IEHC 187.
- 28 Ωστόσο, είναι σημαντικό να επισημανθεί ότι, πέραν ορισμένων αξιόποινων πράξεων, όπως η απάτη (η οποία, προφανώς, δεν συντρέχει εν προκειμένω), ο ρόλος της ένστασης δεδικοσμένου (issue estoppel) υπόκειται σε αρκετούς περιορισμούς. Ένας εξ αυτών των περιορισμών είναι τα δυνητικά αποτελέσματα που συνεπάγεται μια δικαστική απόφαση, η οποία δημιουργεί νομολογιακό προηγούμενο. Σε έναν διάδικο η υπόθεση του οποίου έχει εκδικαστεί δεν επιτρέπει την επανεξέταση της υποθέσεώς του, πλην όμως μπορεί να γίνει επίκλησή του σε ζητήματα ή υποθέσεις που δεν έχουν ακόμη κριθεί αμετακλήτως

στην περίπτωση που προγενέστερη απόφαση επί του συγκεκριμένου ζητήματος, στο πλαίσιο διαφορετικής υποθέσεως, είναι αντίθετη προς το συμφέρον του ενδιαφερομένου προσώπου. Ομοίως, η προβολή της σχετικής ένστασης μπορεί να απαγορευθεί και κατόπιν σχετικής νομοθετικής τροποποίησης.

- 29 Στο πλαίσιο του δημοσίου δικαίου, δεν μπορεί να γίνει επίκληση της ένστασης δεδικασμένου όταν το επίδικο ζήτημα είναι η ορθή ερμηνεία νομοθετικού διατάγματος ή συνταγματικής διατάξεως. Ο καθορισμός ενός τέτοιου ζητήματος από τις ομολογίες ή τις παραδοχές των διαδίκων ή το σφάλμα ενός δικαστή, θα ήταν αντίθετος προς τη δημόσια τάξη. Συνεπώς, όταν το επίδικο ζήτημα αφορά την ερμηνεία νομοθετικού διατάγματος που επιτρέπει την είσπραξη φόρου ή άλλης δημόσιου χαρακτήρα επιβάρυνσης σε περιοδική βάση, το γεγονός ότι ένα δικαστήριο έχει καθορίσει κατά το παρελθόν την ευθύνη με βάση την ερμηνεία που απέδωσε στη σχετική διάταξη ένας δικαστής δύναται να προσδώσει ισχύ δεδικασμένου στην απόφαση στο πλαίσιο της οποίας έχει δοθεί η εν λόγω ερμηνεία όσον αφορά τον ισχυρισμό που προβλήθηκε στο πλαίσιο της οικείας διαδικασίας. Ωστόσο, δεν αποτρέπει έναν διάδικο από το να προβάλλει εκ νέου το εν λόγω ζήτημα στο πλαίσιο μεταγενέστερης διαδικασίας (μολονότι, ανάλογα με τις περιστάσεις, ο ισχυρισμός του συγκεκριμένου διαδίκου ενδέχεται να απορριφθεί δυνάμει της θεωρίας του νομολογιακού προηγούμενου διότι το συγκεκριμένο ζήτημα θα έχει ήδη κριθεί από ιεραρχικά ανώτερο δικαστήριο).
- 30 Η ένσταση δεδικασμένου (issue estoppel) δεν δύναται να προβληθεί στις ποινικές δίκες.
- 31 Η έκδοση θεωρείτο ανέκαθεν ένας ιδιαίτερος τομέας του ιρλανδικού δικαίου. Τούτο ίσχυε ήδη πριν από τη θέσπιση του συστήματος του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης και αποδίδεται, εν γένει, στο γεγονός ότι το δικαστήριο ενώπιον του οποίου διεξάγεται η δίκη με αντικείμενο την έκδοση έχει έναν πιο «ανακριτικό» ρόλο σε σχέση με τη συνήθη κατ' αντιμωλία διαδικασία. Το χαρακτηριστικό αυτό φαίνεται να διατηρείται στο πλαίσιο του ΕΕΣ και αποτυπώνεται στο δικαίωμα του εν λόγω δικαστηρίου να αναζητεί πληροφορίες από το αιτούν κράτος εφόσον το κρίνει αναγκαίο. Κατά συνέπεια, η απόφαση του δικαστηρίου εξαρτάται σε μικρότερο βαθμό από τα αποδεικτικά στοιχεία και τους ισχυρισμούς των διαδίκων σε σχέση με άλλες περιπτώσεις.
- 32 Έχει υποστηριχθεί ότι η αρχή του δεδικασμένου ουδένα ρόλο διαδραματίζει στην έκδοση. Ωστόσο, κατόπιν προσεκτικότερης εξετάσεως, είναι προφανές ότι τούτο αποτελεί υπεραπλούστευση. Η απόφαση με την οποία διατάσσεται ή απορρίπτεται η παράδοση αποκτά ισχύ δεδικασμένου όταν καθίσταται αμετάκλητη. Ωστόσο, κατά πάγια νομολογία που προκύπτει από πολυάριθμες αποφάσεις συνάγεται ότι η απόφαση που απορρίπτει την παράδοση λόγω πλημμελειών του εντάλματος στο οποίο στηρίζεται η παράδοση δεν παρεμποδίζει το ενδεχόμενο εκδόσεως νέου εντάλματος. Υπάρχουν παρατηρήσεις σε ορισμένες εξ αυτών των αποφάσεων σύμφωνα με τις οποίες είναι, παρά ταύτα, δυνατή η προβολή ενστάσεως δεδικασμένου ως προς συγκεκριμένο ζήτημα το οποίο κρίθηκε στο πλαίσιο προηγούμενης δίκης. Έτσι, για παράδειγμα, στην περίπτωση

που η άρνηση παραδόσεως έχει στηριχθεί σε συγκεκριμένη διαπίστωση επί ενός ειδικού ζητήματος και στο πλαίσιο του μεταγενέστερου εντάλματος δεν εξετάζεται το ζήτημα αυτό, η δικαστική αρχή εκτέλεσης ενδέχεται να κρίνει ότι θεμελιώνεται η προβολή ενστάσεως δεδικασμένου (ή ότι η δεύτερη αίτηση παραδόσεως συνιστά κατάχρηση της διαδικασίας).

- 33 Το Supreme Court (Ανώτατο Δικαστήριο) εκφράζει τις ανησυχίες του ότι στην περίπτωση που δεχθεί ότι στην υπό κρίση υπόθεση θεμελιώνεται ένσταση δεδικασμένου, το συμπέρασμα αυτό ενδέχεται να περιορίσει την αναδρομική ισχύ των αποφάσεων του Δικαστηρίου, να επιτρέψει τη διαιώνιση ενός νομικού σφάλματος και να μειώσει την αποτελεσματικότητα της ένδικης προστασίας στο πλαίσιο της διαδικασίας ΕΕΣ σε ανεπίτρεπτο βαθμό. Από την άλλη μεριά, στην περίπτωση που κρίνει ότι δεν θεμελιώνεται δικαίωμα προβολής ενστάσεως δεδικασμένου, ο αναιρεσείων θα αποκτήσει ένα απροσδόκητο πλεονέκτημα το οποίο δεν θα αποκτούσε εάν είχε προβάλλει το συγκεκριμένο ζήτημα κατά την προηγούμενη εκδίκαση σχετικά με την παράδοση. Το συμπέρασμα αυτό απορρέει από το γεγονός ότι το συγκεκριμένο επιχείρημα θα έπρεπε άνευ ετέρου να γίνει δεκτό στο στάδιο εκείνο, ακόμη και εάν ήταν επιβεβλημένη η υποβολή αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως στο Δικαστήριο. Ωστόσο, σε αυτή την περίπτωση, δεν θα υπήρχε, κατά το ιρλανδικό δίκαιο, κανένα εμπόδιο στην εξέταση του νέου εντάλματος που εκδόθηκε από δικαστή κατόπιν της τροποποιήσεως της σχετικής ολλανδικής νομοθεσίας. Λαμβανομένης υπόψη της αλληλουχίας των πραγματικών περιστατικών, εάν ο αναιρεσείων δικαιωθεί στο παρόν διαδικαστικό στάδιο φαίνεται ότι η κατάσταση δεν θα επιδέχεται επανορθώσεις.
- 34 Κατά την άποψη του Supreme Court (Ανώτατου Δικαστηρίου), η απάντηση στο ερώτημα εάν θα πρέπει να επιτραπεί στον αναιρεσείοντα να προβάλει τον ισχυρισμό του που αφορά το καθεστώς των αρχικών ενταλμάτων εξαρτάται από τον ορθό νομικό χαρακτηρισμό της σχέσεως μεταξύ της διαδικασίας παραδόσεως και της διαδικασίας παροχής συγκατάθεσης. Στην περίπτωση που κριθεί ότι πρόκειται για ανεξάρτητες, «αυτοτελείς» διαδικασίες στο πλαίσιο των οποίων οποιαδήποτε αντίρρηση η οποία μπορούσε να προβληθεί από το ενδιαφερόμενο πρόσωπο κατά τη διαδικασία παραδόσεως μπορεί να προβληθεί ως νέος ή πρόσθετος ισχυρισμός στο πλαίσιο της διαδικασίας παροχής συγκατάθεσης, τότε δεν είναι δυνατή η προβολή της ενστάσεως δεδικασμένου. Εάν, από την άλλη μεριά, θεωρηθεί ότι οι ως άνω διαδικασίες είναι τόσο στενά συνδεδεμένες ώστε τα ζητήματα που κρίθηκαν οριστικά με την απόφαση παραδόσεως λογίζεται ότι έχουν κριθεί και για τους σκοπούς της αποφάσεως για την παροχή συγκατάθεσης, τότε, στο παρόν διαδικαστικό στάδιο, ο αναιρεσείων δεν επιτρέπεται να προβάλει τον ισχυρισμό του ως προς τον χαρακτήρα των «δικαστικών αρχών έκδοσης».
- 35 Λαμβανομένου υπόψη ότι η διαδικασία παροχής συγκατάθεσης διέπεται από τη νομοθεσία με την οποία μεταφέρθηκε στην εσωτερική έννομη τάξη το άρθρο 27 της αποφάσεως-πλαίσιου, το αιτούν δικαστήριο φρονεί ότι το συγκεκριμένο ζήτημα πρέπει να κριθεί σύμφωνα με το δίκαιο της Ένωσης. Επιπλέον, το αιτούν δικαστήριο εκτιμά ότι εν προκειμένω δεν υφίσταται *acte clair*. Ως εκ τούτου, λαμβανομένων υπόψη τόσο των αποφάσεων CILFIT (C-283/81 EU:C:1982:335)

και Consorzio Italian Management και Catania Multiservizi (C-561/19 EU:C:2021:779) όσο και των υποχρεώσεων που υπέχει το ίδιο ως δικαστήριο οι αποφάσεις του οποίου δεν μπορούν να προσβληθούν με ένδικα μέσα του εθνικού δικαίου, το αιτούν δικαστήριο κρίνει ως αναγκαία την υποβολή αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως στο Δικαστήριο της Ένωσης δυνάμει του άρθρου 267 της Συνθήκης για τη λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Αίτηση εκδικάσεως κατά την ταχεία ή επείγουσα διαδικασία

- 36 Ο αναιρεσείων βρίσκεται υπό κράτηση στις Κάτω Χώρες και οι αρχές του εν λόγω κράτους έχουν, ασφαλώς, ενδιαφέρον να αποσαφηνιστεί, το συντομότερο δυνατό, η νομική του κατάσταση. Υπ' αυτές τις περιστάσεις, το Supreme Court (Ανώτατο Δικαστήριο) ζητεί από το Δικαστήριο να εξετάσει το ενδεχόμενο χρήσεως της ταχείας ή επείγουσας διαδικασίας που προβλέπεται από τον κανονισμό διαδικασίας του Δικαστηρίου.

Προδικαστικά ερωτήματα

[παραλειπόμενα] [Επανάληψη των προδικαστικών ερωτημάτων που παρατίθενται ανωτέρω]